

KIS HÍR LAP

... ELHELYEZKEDTEK A SZIKLÁN. (Lásd a 93. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LVII. köt. 6. szám. Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1899. augusztus 6-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

GÖRBE UTON,

vagy

DEZSŐ ÉS LOJZI KALANDJAI.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

NEM lehetett semmi kétség benne, hogy amit Dezső mondott, szórul szóra igaz: a talán jó szivü, de minden esetre furfangos paraszt asszony azért huzta el a palló-deszkát a hajóról, hogy a két fiu odább ne szökhessék, amíg ő a férjével vissza nem tér. Lojzi hüledezve nézett körül.

— Az ám, az ám, foglyok vagyunk! mondá. Már hiába! Aki világgá indul, azt kellemetlen kalandok is érik. Csak legalább tengeri hajó volna! Azokrul olvastam eleget...

— Olvastál, olvastál! pattant föl Dezső, aki már nagyon kevésre kezdte becsülni a pajtása nagy tudományát. — Hiszen mondtam én előre, hogy ez nem igen lehet tengeri hajó. Közönséges kis szén-szállító bárka. A tenger pedig száz, vagy talán ezer mértföldnyire van innen, mondta ez az asszony.

— No, tudod, hiszen az nem baj. Aki a szerencsáját keresi, elvándorol az száz mértföldnyire is. Addig vándorlunk, míg a tengerhez nem érünk.

— Persze, vándorlunk! Legelőször is ki kellene szabadulnunk erről a bárkáról.

— Igaz a! Foglyok vagyunk. És ki tudja, mit akarnak velünk ezek az emberek! Ez nagyon regényes kaland!

— Dehogy regényes, felelt Dezső boszusan. Hiszen mondta az az asszony, hogy előhívja az urát, ez pedig majd galléron csíp és haza kísér.

— Hm, hm! Ez már kellemetlen. Ilyesmiről nem is olvastam a híres kalandokban. De hát hiába, most már rabok lettünk.

— De én nem akarom, hogy mint rabot fülön fogva kísérjenek haza! kiáltott Dezső.

— Hiába nem akarod, felelt Lojzi csöndes megadással. Innen nem menekülhetünk, bele kell a sorsunkba nyugodnunk.

— Nem nyugszom biz' én! Engemet ugyan nyakon nem csíp ez a szenes ember. Már tudom is, hogyan szabadulhatunk meg. Jöjj utánam.

A hajó orrához lépett, ahonnan vastag kötél nyult a parti czövekhez, amelyhez oda volt kötve. Lojzi bámészan nézett pajtására, csöppet sem értette, hogy ez mit akar. Dezső nem is magyarázta, hanem dologhoz látott. Sok pajkos, nyaktörő játékot próbált ő otthon, hát jól tudta most, mit csinál. Ráhajolt a kötéltre, mindkét kezével erősen megmarkolta, aztán ráfeküdt és a lábait alulról gyorsan keresztbe vetette a kötélen. Ily módon egész biztosan feküdt s kezeit, lábait csusztatva, alig fél perc alatt siklott végig a vastag kötélen, egészen a partig, hol vigan talpra ugrott.

— No, én már szabad vagyok. Gyere te is, szaporán!

— I ... igen ... csakhogy ... izé ... Belőled igazán nagyon jeles tengerész lesz; de én ilyet még nem próbáltam.

— Hát most próbáld. Nem nehéz. És siess, hogy odább állhassunk, mire azok az emberek vissza térnek.

— I ... igen ... persze ... de hátha leesem a kötélről?

— Dehogy esel! Fogózzál erősen! Gyorsan, ha mondom, mert különben itt hagy-lak! Barátságot fogadtam, de azt nem,

Táncz-leczke.

hogy elfogatom magamat a te késlekedésed miatt.

Ez a fenyegetés legyőzte a Lojzi habozását. Tétován, ügyetlenül de mégis csak megmarkolta a kötelet. Ámde olyan ügyesen ráfeküdni és végig csuszni, mint Dezsőnek, nem sikerült. Iziben lefordult a kötélről és két kezénél fogva függött a víz fölött.

— Jaj, segíts! kiáltá Dezsőnek.

— Hogyan segítek innen a partról? De nincs is semmi baj. A kezeiddel is végig kapaszkodhatol a kötélén, nem hosszú.

— De ha leesem . . .

— Hát ne essél le! Különben abba sem hálnál bele, mert a víz nem mély. No, indulj szaporán. Elszibbad a kezed, ha sokáig lógsz rajta.

Ezt Lojzi érezte is. Neki fogott tehát, hogy egyik kezével a másik után mindig előbbre fogózva, végig jusson a kötélén. Eleinte szépen sikerült és már odáig ért, hogy, a kötél lejtősen hajolván a parthoz, Lojzinak a lábai a vizet érték.

— Huzd föl a lábadat, mert bemegey a víz a cipődbe, intette Dezső.

Épp ekkor már csakugyan megmerült Lojzinak mind a két cipője. A hideg víz érintésére pedig Lojzi úgy összerezzen, hogy hamarjában nem a lábait huzta föl, hanem a kötelet eresztette el és így persze szépen leesett a vízbe. Rémulten sikoltott fel, de a parton Dezső nagyot nevetett.

— Soha se félj, no! Hiszen a víz alig-hogy térdig ér . . . Kapd meg a kalapodat, mert elviszi a víz.

A víz valóban térdig sem ért s Lojzi olyan alacsonyról esett, hogy el sem terült, hanem állva maradt; csak a kalapja röpi le a fejéről. Ijedtében talán hagyja is,

hogy elusszék, ha Dezső nem figyelmezteti. Szerencsésen megkapta és komoly képpel vizsgálgatta.

— Gyere ki már, no! biztatta Dezső. Czipőben nem jó a lábfürdő.

— Az ám . . . persze . . . megyek már.

Meglehetősen elázva került a szárazra, levetette a czipőit és kirázta a vizet. A ruhája is vizes volt, de nem nagyon bánta.

— Olvastam én ennél veszedelmesebb kalandokat is, mondá rendithetetlen komolysággal. Egy kis átázással szabadulni a rabságból, az szót sem érdemel. Lesz még ennél veszélyesebb bajunk is.

— Nekem ugyan nem lesz, szolt Dezső határozottan. Tudod, Lojzi, nem ér az semmit, a mit te össze-vissza olvastál. Menjünk vissza az állomásra, még idején oda érünk, mire a vonat indul.

— Hová gondolsz! Mikor olyan szépen megindultunk! Azért, hogy ez a bárka nem tengeri hajó . . . majd találunk igazi tengeri hajót is . . .

— Nem köll nekem! Ha kedved tartja, vándorolj tovább, de én visszatérek a vasuti állomásra.

Lojzi busan és kissé megvetőleg nézett a pajtására, aztán így szolt:

— Megfogadtuk, hogy nem hagyjuk el egymást, hát legyen! Ha mindenáron vissza akarsz térni a pályaházba, én oda is elkísérlek. De merre is kell mennünk? Oda találunk-e?

— No, az már csak könnyű, felelt Dezső. Eddig a folyó mentén lefelé jöttünk. Most a folyó mentén fölfelé megyünk. Okvetlenül vissza jutunk oda, a honnan indultunk.

— Ez... ez valószínű. Csakhogy az az asszony is a folyó mentén fölfelé ment... találkozni fogunk vele és az urával.

— Azt már nem szeretném... Pedig sokáig nem késlekedhetünk, mert különben

még az esti vonatról is lemaradunk. Mit tegyünk?

Kitünt, hogy mégis csak sokat ér a Lojzi bőséges tudománya. Mindjárt tudott segítséget.

ELEVEN PAMLAG.

*Öreg Bátor, tartsd ide a hátadat,
Meg se mozdulj, míg nem mondom, hogy: »Szabad!«*

*Fáradt vagyok, már elég volt a játék.
Most már bizony megpihenni akarnék.*

*Nincs kényelmes pamlag itt az udvaron,
Hát te leszel a pamlag, hű Bátorom.*

*Jaj de pompás puha fekvés esik itt!
Talán még el is szunnyadok egy kicsit.*

*Baj nem érhet, szép nyugodtan alhatom,
Vigyáz rám az én hű élő pamlagom.*

— Nem megyünk mindjárt a folyó mentén, hanem oldalt kanyarodunk, amoda abba az erdőcskébe. Ott haladunk egy darabon, aztán kifordulunk a folyó felé.

— Igazad van. Így jó lesz.

Az erdőcske közel volt, hamar elérték. Egészen a szélén akartak maradni, de nem lehetett, mert ott mély szakadékok tátongottak, ezeket meg kellett kerülni, jó messzire behatolva az erdőcskébe. Hol szaka-

déket, hol már nem óta kanyar csak megá

— Most erdőből. M nem látom

— Az

F. leiq

napot, az á Dezső meg lentésében,

Sokáig módon. H kodni, hol s minél t kietlenebb

dékot, hol sűrű bozótot kerülgettek meg; már nem pár percz, hanem talán fél óra óta kanyarogtak ide-oda s Dezső egyszerre csak megállt.

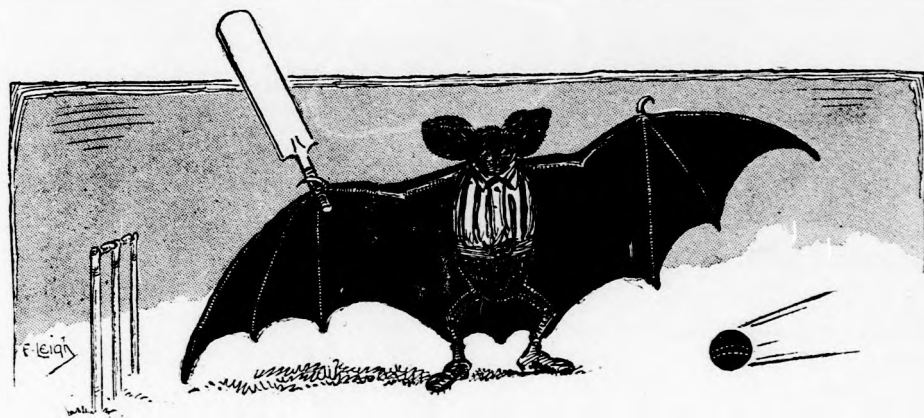
— Most már ideje, hogy kimenjünk az erdőből. Már nagyon is messze betévedtünk, nem látom az erdő szélét.

— Az nem baj. Balra hagytuk a folyót,

tehát balra kell mennünk. Az nagyon egyszerű.

Ez valóban nagyon egyszerű volt, csak az a hiba csuszott bele, hogy amint ekkor álltak a sok kanyargás után, épp megfordított irányban álltak, mint a mikor a folyótól utra keltek. Egyikök sem tudta, vagy ha tudta, nem gondolt rá, hogy a

LABDÁZÓ DENEVÉR.

*Nincs szebb játék a labda-játéknál,
Csöndes éjjel, szelíd holdvilágnál;
Együtt szállunk föl, én meg a labda
S földre érve, ujat ütök rajta.*

napot, az árnyék irányát kell megfigyelniök. Dezső megbizott barátja határozott kijelentésében, tehát megindultak balra.

Sokáig ballagtak, nem nagyon kellemes módon. Hol meredeken köllött felkapaszkodni, hol mocsaras mélyedéseken átgázolni s minél tovább haladtak, annál sűrűbb, kietlenebb lett a vad erdő. Dezső ugy

találta, hogy ez a bolyongás sehogy sincs inyére.

— Attól tartok, nem megyünk helyes irányban. Már rég ki kellett volna érniünk az erdőből.

— Magam is azt hiszem. Eltévesztettük az irányt, mert már a rengeteg kellő közepében vagyunk.

— De ekkor hogyan jutunk idejére az állomáshoz?

— Már oda el nem jutunk, szólta Lojzi nagyon fölviduló arczczal. Mert most már semmi kétség sem lehet, hogy eltévedtünk ebben a rengeteg erdőben.

— Jaj te... te bötürágó tudós! pattogott Dezső türelmetlenül. Hát mért mondtad, hogy balra kell mennünk? Azt hittem, jól megjegyezted az irányt. Most már mi lesz velünk itt az erdőben?

— Nem tudhatjuk, senki sem tudhatja. Az ilyen őserdőben érdekes kalandok szoktak megessni... én legalább úgy olvastam. Most már nem igen jutunk el a tengerhez, hanem fenevadakkal fogunk viaskodni.

— Köszönöm szépen, mikor semmi fegyverünk sincs.

— Dehogynincs. Van jó tollkésed.

Dezső még boszus kedvében is nagyot nevetett.

— Tollkés legyen a fegyver farkas vagy medve ellen? Te talán még soha sem láttál vadállatot?

— No... nem mondhatom, hogy láttam... de olvastam eleget, hogy megszorult hősök miként segítettek magukon. Törünk erős botot, a végibe erősítjük a hegyes kést, hát jó szuró fegyverünk lesz.

— Ugyan hagyd el! Attól meg nem ijedne még egy kölyök róka sem. Az én apám sokszor jár vadászni és a puskája mellett még a vadászkést viszi, az pedig olyan hatalmas szerszám, mint egy nagy tör. No de legalább egy-egy jó furkós botot csakugyan csináljunk. Az is jobb a semminél.

Lojzinak nagyon tetszett a furkós bot.

— Tudod, hajdanában, mikor még nem volt puska, a hősök és vitézek leginkább buzogánnyal harcoltak. Ez a bot olyan.

Most már bátran járhatunk itt a rengetegben.

— Járhatunk, járhatunk, de miből élünk, ha egyhamar ki nem találunk belőle? Én már most is éhes vagyok. Van még néhány pogácsa a zsebemben, azt most megesszük. De hát azután?

— Ó, majd akad szerencsénk, biztatta a kifogyhatatlan Lojzi, mialatt egy fa tövében falatoztak. Tudod, most már egészen másféle módon érhet a szerencse, nem úgy, mint a tengeren. Rábukkanhatunk vén remetére, aki a világtól elvonultan él itt a rengetegben.

— No bizony! Mi hasznunk belőle?

— Ó, nagyon sok! Az ilyen remeték mindenféle titkos dolgot tudnak és utba igazítják azt, a kit megszeretnek. Vagy találkozhatunk rablóbandával, a vezérnek megtetszünk, befogad a bandájába...

— Ejnye, Lojzi, csak nem készülsz rablónak?

— Ó, azok közt is voltak híres emberek, Sobri, Rózsa Sándor; még nótát is csináltak róluk.

— De én nem akarok rabló lenni! Legelőször is kiseretnék jutni ebből az erdőből.

— Az pedig bajos lesz. Én már látom, hogy ez valóságos ős rengeteg. Itt sok regényes kalandot fogunk megérni. Éjszákára majd kunyhót építünk galyból, ágyunk pedig puha füvet hordunk össze.

Ez mind nagyon szépen hangzott, de az a torkos Dezső, miután az utolsó pogácsát is megették, újra csak azt kérdezte: miből fognak megélni addig is, míg akár vén remetére, akár rabló bandára akadnak.

— Ó, azon ne busulj! Ha egyéb nem, madár-tojás bőven van ez erdőben. A tojás nagyon jó eledel.

— Ugyan, nyár v... tojás a... kiköltö...

— N... hittem, majd é...

Erre semmi... hogy... akkor... már ko... ugrott...

— M... A nap... Estére... erdőből...

— N... hassuk,

— Erdőben... mindig... jon, ak...

— E... kunyhó... — É...

Mi t... így meg... mindig... most n... is indul...

Nem... csak sa... a távol...

— M... hallotta... vadállat...

— E... meg De... — Ó,

— Ugyan mit fecsegsz! Hiszen most nyár végén vagyunk, ilyenkor már nincs tojás a fészkekben, minden madár rég kiköltötte.

— Nincs? ... Hm, az kár ... Én azt hittem, mindig van. Akkor ... akkor hát... majd édes gyökereken élünk.

Erre a kosztra a válogatós Dezsőnek semmi kedve sem volt. Pedig ha igaz, hogy nagy rengeteg közepébe tévedtek, akkor egyébre nem sok a kilátás. Most már komolyan kezdett aggódni s izgatottan ugrott fel.

— Menjünk csak szaporán odább, Lojzi. A nap már meglehetősen nyugovóra hajlik. Estére okvetlenül ki kell érniünk az erdőből.

— Nem lehet, nem hiszem. Hogy tudhassuk, merre jutunk ki belőle?

— Hallottam én apámtól, hogy aki erdőben éltéved, az ne kanyarogjon, hanem mindig csak egyenesen egy irányban haladjon, akkor végre is kijut valami ösvényre.

— Hátha inkább hozzá látnánk, hogy kunyhót építsünk éjszakára?

— Én nem építek, hanem megyek.

Mi tagadás, Dezsőből a szepégés szólalt így meg. És mivel a Lojzi tanácsa eddig mindig rosszra vezetett, eltökélte, hogy most már a maga esze után indul. Meg is indult és Lojzi szépen utána ballagott.

Nem mentek sokáig, mikor egyszerre csak sajátságos, ijesztő hangokat hallottak a távolból. Meghökkenve állapodtak meg.

— Mi lehet ez? kérde Lojzi. Soha sem hallottam ilyen hangokat. Talán valami vadállat ...

— Ebek vonításához hasonlít, jegyzé meg Dezső.

— Ó, akkor én már tudom, hogymicsoda!

Ez borzasztó lesz! Csak élve kigázoljunk a veszedelemből!

— Mi az, no? kérde Dezső megrémülve.

— olvastam eleget ... A szökevényeket vérebekekkel keresik az őserdőben ... Az ilyen eb mértföldekre követi a nyomot. Most itt minket keresnek, nyomunkban vannak s ha azok a rettenetes ebek ránk rohannak, talán szét is tépnek!

Ez a kilátás majd megfagyasztotta a vért mindkettőjüknek az ereiben. Dezső azonban hamar fölocsudott.

— Engem ugyan szét nem tépnek! Fölkapaszkodom erre a fára ... Semmiféle kutya sem tud fára mászni.

— Jaj, de én nem tudok fára mászni, hebegte Lojzi. Ne hagyj el! Ó, mit csináljak!

Az eb-ugatás, vonítás pedig gyorsan közeledett.

(Folytatása következik.)

TÁNCZ-LE CZKE.

— A »Kis Lap« szines mű-melléklete. —

*Czini-czini, szól a zene
Szép hegedü-szóban,
Tapsifüles apó huzza
Remekül valóban.*

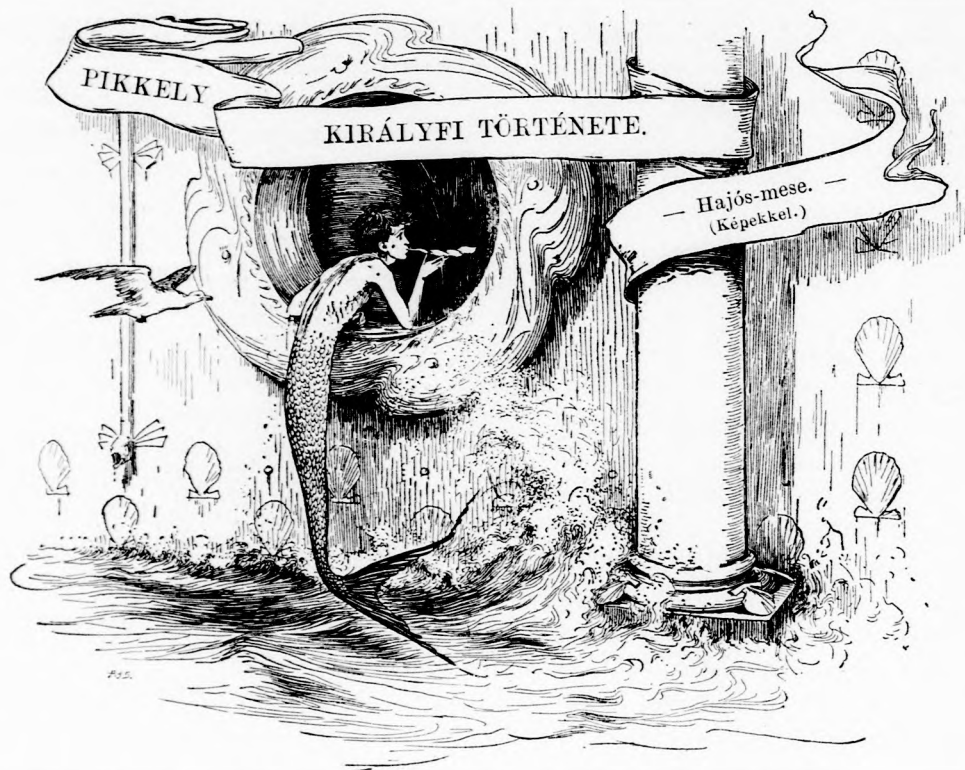
*Tapsi urfi talpra ugrik
S eljárja azonnal
A legszebb kállai kettöst
Nyuszi kisasszonynyal.*

*Tüzzel járnak s a mama szól,
Amint őket nézi:*

*»Apjok, ez a pár az egész
Nyul-bált megigézi!«*

*»»Akarom is!«« Tapsifüles
Apó büszkén mondja.*

*»»Hogy a gyermek boldoguljon:
Jó szülék fő gondja.*

NAGY hullámokat vetett a tenger, ugyan-
csak megtánczoltatta a hajót. A vihar-
edzette tengerészek azonban ügyet sem vetet-
tek rá, nyugodtan végezték a dolgukat s ha
nem akadt tenni valójuk, nézegették a
hullámok fölött röpkedő sirály-madarat,
mily vakmerően ereszkedik majdnem egé-
szén le a tajtékos hullámokra.

— Hogy nem fél! szólt egy fiatal matröz-
gyerek. Ha elkapja a hullám, vége, mert
uszni nem tud.

— Nem kapja el, félni pedig miért félné,
mikor csak haza kerülne, ha elnyelné a
hullám, jegyzé meg egy vén hajós.

— Haza kerülne? Hogyan? Csöppet sem
értem.

— Meghiszem. Ti fiatal sihederek nem
ismeritek a régi történeteket és ha halljá-

tok is, azt mondjátok rá, hogy mese, nem
hiszitek.

— Már ha mese is, szívesen meghallgat-
juk, csak mondja el.

— Nem bánom, majd ha a elül szél és
pihenőnk lesz, elmondom.

Estére lecsöndesedett a szél, a hajó nyu-
godtan siklott tova s mindnyájan oda gyül-
tek a vén hajós köré, aki rágyujtott a
pipájára és jóízűen pöfkelve mesélte:

— Hajdanában réges-régen, mikor még
másféle nap járt az égen, mindössze három
király uralkodott: a föld királya, a levegő
királya és a tenger királya. Nagyon jó
békességben férték meg egymással, már csak
azért is, mert egyik sem áhitozott a másik
országára, beérte a magáéval. Nem is igen
tudta volna, mit csináljon a másikéval.

A tenger
ben levő na
ban, ott lát
kodott böl

manóval eg
hal-testü v
volna jól a

A tenger királya lent lakott a víz mélyében levő nagyszerű korál-barlang palotájában, ott látott törvényt és igazságot, uralkodott bölcsen az ő tengeri népe fölött.

Nem is volt ott senkinek semmi baja, vígan és boldogan éltek, mint, no, — mint hal a vízben. Maga a tenger királya és egész udvari népsége a sokféle vízi-tündérrel és

OTT KUPORGOTT EGYIK ABLAKBAN . . . (Lásd a 91. lapon.)

manóval együtt természetesen szintén félig hal-testű volt, másképp nem uszkálhattak volna jól a vízben. Hal-farkban végződő

testöket csillogó ezüst pikkely borította, lábuk pedig nem volt, de nem is kellett, mert a szárazföldre kísértelni eszközbe sem

jutott. Halál fia lett volna, aki csak meg is próbálja.

Éltek hát, mondom, vígan és boldogan, legvígábban és legboldogabban pedig a király fia. Másnak sem akadt sok dolga a békességes tenger alatti birodalomban, de a királyfinak már éppen nem, mert az öreg király maga is el tudta intézni az országa dolgait. De a királyfi nem unatkozott. Kerített egy hosszú üres kürtös kagylót s azon megtanult fúrlyázni, még pedig mily nagyszerűen! Olyan búbajos, gyönyörűséges zenét sem azelőtt, sem azután nem hallottak sem a tenger fenekén, sem a szárazföldön. Ha belefújt a csoda-kürtjébe, nem csak a vízi tündérek keltek tánczra, hanem még a halak is, de még a rákok és más mindenféle víz alatti népségek is, sőt maga a hatalmas czet is úgy elkeringőzött, hogy ötven mértföldnyire torony magasságba csapkodtak a hullámok, mintha szélvész korbácsolná a tengert. Máskor meg olyan édes dalokat fújt a királyfi, hogy, elandalodva a gyönyörűségtől, majdnem könyezve hallgatta mindenki.

Éppenségesen ilyen boldogan uralkodott a szárazföldön a másik király. Bejárta nagy birodalmát és néha ellátogatott a tenger mellékére is, ahol szorosán a víz partján pompás palotát építtetett.

Egy ízben magával hozta a tengerparti palotába a leányát is, a csodaszép királykisasszonyt. Ez nagyon szeretett a palota erkélyéről le nézegetni a végtelen tengerre s órákig üldögélt ott, elmerülve a napfénytől csillogó hullámok játékának szemlélésébe. Ott ült akkor is, mikor a tengeri királyfi épp közel uszkált s a víz felszínére emelkedve, a királykisasszonyt megpillantotta.

— Ki lehet az a csodaszép tündér? gondolá álmélkodva. A mi tengeri birodalmunkban nincs hozzája hasonló. Királyi apám uram váltig mondogatja, válasszak feleséget vízi tündéreink közül; de már én csak ezt választom.

Alig gondolta ezt, már eszébe jutott, hogy hiba lehet a dologban.

— Ez szárazföldi tündér... ki nem mehetek hozzája. Baj, baj! De hátha ő rászánná magát, hogy lejöjjön és ezentul a tenger alatt éljen? Megpróbálom, szép nótával tán lecsalom.

Addig mesterkedett, mignem egy nagy hullám hátán fölkapaszkodott a szárazföldi palota egyik ablakába, mely nem igen magasan nyílt a víz fölött. Aztán elővette bűvös sipját és belefújt.

Bent a palotában egyszerre csak elhallgatott és álmélkodva figyelni kezdett mindenki. Micsoda búbajos hangok zengnek végig az egész palotán? És honnan áradnak? Ki ez a csoda-zenész? Mihamar azonban már nem tünődtek ezen, csak hallgatták elfojtott lélekzettel, szinte álomba merülő gyönyörűséggel és csak akkor ocsudtak fel, mikor a bűvös dal végre elhallgatott.

— Ilyen művészt még nem hallottam, szólt a király. Hívjátok elő, királyilag meg fogom jutalmazni és legelső udvari muzsikusomnak nevezem ki.

De a rejtelmes muzsikust hiába keresték, sehol még csak hire-nyoma sem volt. Csodálkoztak ugyan, de bele nyugodtak volna, ha a királykisasszony így nem szól:

— Ujra akarom hallani azt az édes bűvös zenét. Bele halok, ha újra nem hallom.

A jó öreg király mindent megtett volna szeretett leánya kedvéért, de a rejtelmes

zenészt
ban jav
egyszer
hangok,
zettel, r
hallgatt
kisasszo

— U
bele hal

Keres
Harmad
tak, a
beteged
rejtelm
el többé
utáni vá

Már
jó öreg
telmes
fele kir
már mu

Kikiá
négy tá
a tenger
ott uszk

— M
én, hogy

Másna
de hirt
hallottál

— H
látni ak
folyósja
ablakba

Persz
tek a t
ugyanes
találni.
a vérök

zenészt nem tudta előkeríteni. Mikor azonban javában boszankodott e fölött, másnap egyszerre csak ismét megszólaltak a bűvös hangok, még szebben, még csodásabb igézzel, mint a megelőző napon. Elbűvölten hallgatták s mikor a dal véget ért, a királykisasszony felkiáltott:

— Ujra akarom hallani, mert különben bele halok!

Keresték hát újra, megint csak hiába. Harmadnap is, negyednap is éppen így jártak, a királykisasszony már szinte bele betegedett, hogy nem tudják megtalálni a rejtelmes muzsikust. Mert hátha nem jön el többé s ő akkor belehal a bűvös dal utáni vágyódásba?

Már ezt semmikép sem akarta volna a jó öreg király. Kihirdette, hogy az a rejtelmes bűvös zenész jöjjön elő, neki adja fele királyságát és feleségül a leányát; csak már mutassa magát.

Kikiáltották a hirnökök a világ mind a négy tája felé a király szavát, meghallotta a tenger királyának a fia is, aki folyvást ott uszkált a palota közelében.

— Most már jól van, gondolá. Tudtam én, hogy ezélt érek.

Másnap ismét megszólalt a bűvös zene, de hirtelen félbe szakadt s e szavakat hallották:

— Ha a király és a királykisasszony látni akarnak, jöjjenek le a palota legalsó folyósójára, a tenger felőli oldalon; ott egy ablakban várom őket.

Persze nem vártak második hívást, siettek a tenger felé néző legalsó folyósóra, ugyancsak kíváncsian, hogy kit fognak ott találni. No, meglátták mihamar, de bizony a vérök is elhült bele. Ott kuporgott egyik

ablakban fél-hal testével a tengeri királyfi (Lásd a képet a 89. lapon.) s megszólalt:

— Én vagyok az, aki a bűvös dalokat zengem varázs-kürtömön.

— Jaj rettentő! kiáltá iszonyodva a királykisasszony. Ki ez a szörny-alak?

— Ne borzadj, szépséges királykisasszony! Én királyfi vagyok, a tenger királyának fia, tehát méltó mátkád. Mert szavadon foglak, ó király! Feleségül adod nekem a leányodat.

— Nem, nem, az nem lehet! szólt a királykisasszony és iszonyodva elfutott.

Az öreg király annyira meghökkent és megzavarodott, hogy hamarjában nem is tudta, mit mondjon, mit tegyen.

— Királyi szavam köt, az igaz... de hát az nem lehet...

— Már pedig meg kell lennie, mert én nem oldalak föl a szavad alól, szólt a makacs tengeri királyfi s ezzel vissza ugrott a vízbe.

Meg volt most már akadva a jó öreg király, hogy mit tegyen. Törte váltig az ősz fejét, mert a szavát sem akarta volna megszegni, de a szeretett egyetlen leányát sem akarta volna feláldozni. Addig-addig töprenkedett, míg végre úgy hitte, hogy kitalálta a módját.

— Csak ennek a furfangos és makacs királyfinak az apja, a tenger királya segíthet. Ez jó barátom, meghívom egy kis tanácskozássra.

Levelet irt, arany tokba zárta, aztán halat fogatott a tengerből s annak a szájába helyezte a tokot.

— Kedves halacskám, vidd ezt a levelet a királyodnak, de gyorsan, mert nagyon sietős a dolog.

(Folytatása a 93. lapon.)

... ATYAI JÓ SZÓVAL INTETTE. (Lásd a 93. lapon.)

A ha
uszott
már a l
föld kir
tenger
sétálni,
közö he
kodott
pikkelye
megmár
kibírta
kozásra
napot é

A te
Barátság
helyezke
czimlapo
miért h
mind ed
telen es
el is ko
ténteket

— K
dét a sz
hassam
tom, ho
te vizi
ugy seg
néd, hog

— N
ki, felel
az egész

— P
csinálju
old fel a
jó barát
len leán

— D
kivánná

(Folytatás a 92. laphoz.)

A halat vissza eresztették a vízbe, el is uszott szaporán. Nem először találkozott már a két jó barát király. Mivel a szárazföld királya nem mehetett le a víz alá, a tenger királya sem tudott a szárazföldön sétálni, hát egy parti szikla volt a találkozó helyök. A tenger királya fölkapaszkodott a sziklára s mikor a hal-teste pikkelyei már nagyon is megszáradtak, megmártotta magát a vízben, így megint kibírta egy kis ideig. Hát ide hívta tanácskozássra a szárazföld királya, megírva a napot és órát is, a mikor várni fogja.

A tenger királya meg is jelent pontosan. Barátságosan köszöntek egymásnak és elhelyezkedtek a sziklán. (Lásd a képet a czimlapon.) Kíváncsi volt a tenger királya, miért hívta ide szárazföldi barátja; mert mind eddig semmit sem tudott a fia esztelen csinyéről. Annál inkább bámult, de el is komolyodott, mikor megtudta a történeteket.

— Királyi szavamat adtam, végzé beszédét a szárazföldi király, de hogyan válthassam be? Jól tudod, jeles királyi barátom, hogy aki lábon jár és földön él, az a te vízi birodalmadba le nem szállhat. Csak úgy segíthetnék a dolgon, ha te megengednéd, hogy a fiad legyen szárazföld lakója.

— Nem bírja ki, semmikép sem bírja ki, felelt a tenger királya. Oktalan csiny az egész.

— Persze, persze, de akkor hát mit csináljunk? Fiad kijelentette, hogy nem old fel a szavam alól. Kívánhatod-e, királyi jó barátom, hogy a tengerbe dobjam egyetlen leányomat? Iziben elpusztulna!

— Dehogy kívánom! Már ugyan hogy kívánnám? Jó barátságban éltünk eddig,

éljünk ugy ezentul is. Majd ránczba szedem én azt a fiut. Ráparancsolok, hogy oldozzon fel királyi szavad alól s ezzel vége lesz az esztelen csinynek.

Ebben szépen megegyeztek és jó barátságban váltak el. A tenger királya, amint hazá ért, rögtön hívatta is a fiát, csak-hogy nem találták sehhol. Mert a garabonczás királyfi megneszelte a dolgot, kihallgatta a két öreg király tanácskozását és elhatározta, hogy nem tágit. Hogy pedig a saját királyi atyja ne parancsolhasson rá, neki indult a végtelen tengernek és bujkált; de néha-néha előbukkant a szárazföldi király palotájánál és bekiáltott:

— Légy ura szavadnak, szárazföldi király! Dobd le a leányodat, az én szép mátkámat!

Haragudott most már a tenger királya is, hogy a fia őt is csuffá teszi; nem válthatja be, amit királyi barátjának ígért. Keményen megparancsolta tehát vízi birodalma minden lakójának, hogy aki hol rátalál a királyfira, fogja el és vezesse királyi apja színe elé.

Könnyebb volt ezt megparancsolni, mint teljesíteni. A daczos királyfi hamar észre vette, hogy el akarják fogni, azt is tudta, miért. Ugyancsak vigyázott hát. Végre azonban mégis csak rajta ütött a tenger zsandárja, a nyolcz karu hatalmas tinta-hal, lefűlelte és elvezette a király elébe. Ez pedig, bár méltán nagy volt a haragja, eleinte atyai jó szóval intette, (Lásd a képet a 92. lapon.) hogy vessen véget a gonosz csinynek.

— Királyi jó barátom nem tudta, mire adja szavát, tehát föl kell őt szava alól oldani.

— Nem oldom fel! kiáltá daczosan a királyfi.

— De én kívánom! szólt szigorubban a tenger királya. Megigérted, s ha be nem válthatom a szavamat, még háboru lenne belőle. A szárazföld királya megmozdítaná az óriási hegyeket, hogy betemettesse a tengereimet, én pedig kénytelen volnék elárasztani az ő síkságait. Eddig békés barátságban éltünk s most harc és pusztulás legyen?

— Legyen harc és pusztulás, de én nem engedek a jussomból, nem oldom fel a szava alól. Dobja le a leányát ide a tengerbe, akármi lesz belőle.

— Oktalan daczos beszéd! szólt az öreg király komolyan, szigoruan, de mindig atyai jószággal. Jól tudod, hogy birodalmamban senki sem szegülhet ellene az én akaratomnak, még te, a fiam, sem. Neked azonban most még nem akarok parancsolni, hanem azt várom tőled, hogy a magad jószántából teljesítsd királyi atyád kívánságát. Tehát időt adok a megfontolásra. Ha ismét dacosan állnál elémbe, akkor parancsomat fogod hallani és jól tudod, hogy akkor többé nincs választásod. Nem csak atyád, hanem urad és királyod is vagyok. Menj és magadba szállva térj vissza.

— Nem, soha! Amit mondtam, a mellett maradok, kiáltá a királyfi konok daczczal.

Szilaj haraggal uszott el, de nem igen tudta, mitevő legyen. Egy pillanatig arra gondolt, hogy talán mégis csak hallgatnia kellene királyi atyja szavára, már csak fiui szeretetből is; de a nyakas dacz fölül kerekedett benne.

— Nem, azért sem! Ha ő rontja az én kedvemet, én sem teljesítem az ő kívánságát. Kimondtam, a mellett maradok.

Csakhogy azután még sem volt bizonyos felőle, hogy a mellett maradhat. Mert ha

ujra atyja elébe vezetik és ez ráparancsol, akkor kénytelen a parancsot teljesíteni.

— Nem fognak elejébe vezetni! Inkább elbujdosom. De hová? A tengerben rám találnak. A szárazföldön ha valamiképp megélhetnék is, a szárazföldi király keritene hatalmába és vissza adna atyámnak. Ó, ha a levegő királya megsegítené!

Magasra fel-felszökött a vízből és hívta segítségül a levegő királyát. Ez meg is hallotta.

— Segíthetek rajtad, de csak olyképp, hogy fölveszlek az én birodalmam lakosai közé, madár lesz belőled. Akarod?

— Hogy ne! Azonnal, tüstént!

Amint ismét felszökött a vízből, nem is esett többé vissza: a levegő királya megérintette és sirály-madárrá változtatta.

Teljesedett a kívánsága, többé nem vezethették a tenger királya elé. De soha többé vissza sem kerülhetett első hazájába.

Nagyon elbusult a tengeri király, mikor gyors halak hirül vitték neki, mi történt. Csak az vigasztalta, hogy a kisebbik fia annál nagyobb szeretettel és engedelmes-séggel simult hozzá. Hát megízente szárazföldi király barátjának, hogy nincs már mitől félnie, nincs aki követelje a szava beváltását, mert a konok királyfi átpártolt a levegő királyának birodalmába, onnan semmi köze egyikökhöz sem.

— No, csak meg ne bánja, hogy konoksága oda vitte, szólt a jószivü szárazföldi király.

Hej! De bizony megbánta. Eleinte, de csak rövid ideig, nagyon tetszett magának a madár-alakban, mert így nem férhet hozzá sem a tenger, sem a szárazföld királya. Csakhamar elfogta azonban a vágy régi hazája után, szeretett volna vissza-

térni, megde már lehet soha.

Nyugta fölött, lemadár-terfő. Hajd sivitással hajós, aki jutott.

Igy mesén a naghatta, még a tenhiszi, száll dezze meg még talán nem halt.

A megfejű jutalom-nyer

„Czir

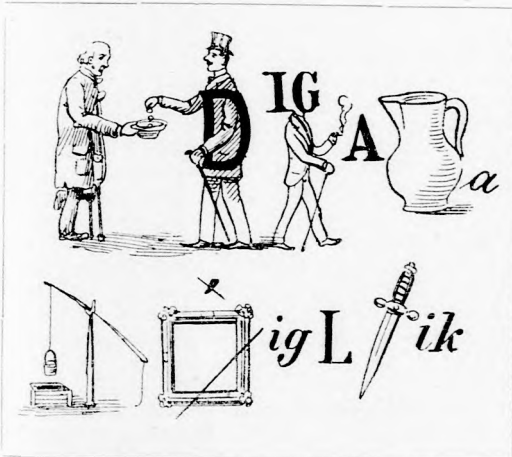
Elbeszélése
díszes angol
könyvtára

térni, megbánta gonosz esinyjét, konokságát; de már későn. Már többé vissza nem térhet soha.

Nyugtalanul kering folyvást a tenger fölött, le-lebocsátkozik a hullámokig, de madár-természete miatt ijedten lebben ismét föl. Hajdani bűvös dala helyett ijesztő sivitással panaszolja bánatát, megretten a hajós, aki hallja. Gonosz vészmadár hirébe jutott.

Igy mesélte nekem a nagyapám, aki szintén a nagyapjától hallotta. Az pedig tudhatta, mert olyan régen élt, hogy talán még a tenger királyát is ösmerte. Aki nem hiszi, szálljon le a tenger fenekére és kérdezze meg magától a tenger királyától, aki még talán ma is ott él, ha ugyan már meg nem halt.

KÉPREJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Czirnos czieza naplójából.“

Elbeszélések gyermekek számára, számos képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

A BÜSZKE HADNAGY.

— Apróka történet. —

QTVEN esztendővel ezelőtt volt az, hogy a dicső magyar honvéd sereg véres csatákat vívott nemzetünk szabadságáért. Keményen folyt a harcz mindenfelé, így a bérczes erdélyi részekben is.

Hősiesen küzdöttek a derék, vitéz székyek s különösen kiünt közöttük egy jeles férfi: *Gábor Áron*. Mikor a hadakozás kezdődött, alig volt a honvédeknek ágyujok. De Gábor Áron hamar teremtett jó ágyukat, értett az ágyuöntéshez. Értett azonban az ágyuk kezeléséhez is; ahol ő megjelent tüzeivel, ott hamar futásnak eredt az ellenség. Ugy szerette Gábor Áron az ágyuit, mint az édes gyermekeit.

Csikorgó hideg téli időben, hóban-fagyban vonult egy izben egy csapat honvéd tüzér az ágyukkal szakadékos hegyi uton előre. Egyik ágyu megrekedt s messze hátul maradt. Az ágyuhoz beosztott néhány vitéz szinte inaszakadtáig erőlködött, hogy kiemelje az ágyut a havas gödörből, de sehogy sem boldogult. Még egy ember kellett volna oda, aki az egyik kereket emelje. De nem volt s a nehéz ágyu mindig újra vissza zökkent.

Az erőlködő tüzéseket egy nagyon fiatal hadnagy vezényelte, aki csak pár nappal előbb került a csapathoz. Kemény hangon osztogatta parancsait, hogy így, majd meg amogy próbálják a dolgot.

Mialatt így küzködtek, egy idegen jött oda. Szürke köpönyegének a kamzsája rá volt huzva a fejére s mert sűrűn hullott a hó, úgy be volt vele lepve, hogy éppen csak a szeme és az orra látszott.

— Hadnagy ur, szólta az idegen, miért nem segít maga is ezeknek a derék legényeknek? Ha megfogja azt a kereket, boldogulnak.

— Én hadnagy vagyok! felelt a fiatal tiszt büszkén. Az én feladatom az, hogy vezényeljek, nem pedig hogy az ágyut emelgessem.

— Igaz a', bizony nem jutott eszembe, jegyzé meg az idegen.

Ezzel oda lépett az ágyuhoz és neki dőlt a negyedik keréknek. Ezzel a segítséggel aztán, nehezen ugyan, de szerencsésen kiemelték az ágyut az utra. Az idegen pedig hátra tolta a kamzsáját és így szólt:

— Hadnagy ur, ha újra megreked az ágyuja, csak izenjen Gábor Áron őrnagynak. Szívesen jövök segítségül, mert én nem a rangomat tekintem, hanem azt, mivel használók legjobban szent ügyünknek.

Gyorsan előre sietett aztán csapata élére. A fiatal hadnagy szégyenkezve pironkodott s nem felejtette el a leczkét: nem a rangjával büszkélkedett azontul, hanem azzal, hogy mindig megtett mindent, ami csak kitelt az erejétől.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LVII. köt. 2-dik számában közölt rejtett mondat megfejtése:

Pozsony kisebb, mint Budapest (vagy: Budapest nagyobb, mint Pozsony.)

Helyesen fejtették meg: Kovácsy Berta, Máder tervérek, Mérey Ágosta és Dalma, Bedő Ilona, Toperczer Ödön, Lengyel Margit és Kálmán, Herzfeld Paula és Ella, Sier Friczi, Badics Gizzi, Rosenfeld Erzsé és Dalma, Preisach Frida, Farnos Eszti, Pollák testvérek, Molnár Ferenc (hiányosan), Gutmann Margit, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Ohrenstein Klárka, Haksch Mariska, Schwarcz Bözsike és Iduska, Kiss Margitka, Kazy Livia, Szinyei-Merse Jenő (hiányosan), Láner Nellike, Lukács Irmus, Kummerer Paula, Mittermaier Linike, Orbán Mária, Endreffy Erzsike, Luczenbacher Ada, Ponor Sarolta, Schulz Antal, Wurm Betty, Sándor Endre, Fidler Jolánka, Diemár Kálmán, Ebeczky Gabriella (hiányosan), Kazy Péter, Czákó Miklós, Sziklay Vera (hiányosan), Berczelly Edith (hiányosan), Naschitz Gyuri (hiányosan), Herczeg Ilona, Péterfy Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Farnos Eszti*, *Nagy-Enyeden*, kinek a jutalom-könyvet (*Tannenburgi Róza*, elbeszélés, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donászy Ferenc*, hat színes képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LVII. köt. 2-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Masjon Márta és Vili, Medreczky István, Mittermaier Linike, Gyika Alice és Marianne.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Erdős Mátyás. Szélmalom-rejtvényednek nem csak az a baja, hogy ama vers-szak, összefüggéséből kiszakítva, értelmét veszti, hanem főképen az, hogy ha ezt a négy hosszú sort akarnám szélmalom-rejtvény alakjában közölni, az bizony éppen egy egész oldalt foglalna el, ennyi helyet pedig nem adhatok neki, mert olvasó-társaid nem köszönnék meg, ha egy jóformán üres oldalt kapnának, a melyet csak egy nagy betű-kereszt oszt négy részre. Próbálkozzál rövidebb mondattal. — **Soltész Juczi.** Ha figyelemmel olvastad és követted volna a »Forgó bácsi 10 parancsolatját«, akkor a lap már rég a kezdedben volna. Mert az is meg van ott írva, hogy a mi a *kiadó-hivatal* dolga, abban ne a szerkesztőséghez, hanem a kiadó-hivatalhoz fordulj. Hozzám küldött soraid kerülő uton és késedelemmel jutottak a kiadó-hivatalhoz, mely azonban eddig már bizonyosan intézkedett, hogy kívánságod teljesüljön. — **Nadosy Ella.** Kérdésedre én nem tudok felelni, mert a lap szétküldése, régi számok pótlása stb. a *kiadó-hivatal* dolga, mint ezt már sokszor megjegyeztem. De még a kiadó-hivatal sem tudna választ adni olyan általános kérdésre, hogy, »lehet-e egyes számokat a régiekből megszerezni?« Tehát: a *kiadó-hivatal*hoz kell a kérdést intézni, még pedig annak pontos megjelölésével, melyik kötetnek melyik számát kívánod. Ha még van, megküldi. — **Endreffy Erzsike.** A névrejtvényben hiba van: az alkotandó nevek egyikébe hosszú *á* szükséges, ilyen betű pedig a földott nevek kezdő és végső betűi közt nem fordul elő. Különben is pedig az ilyen rejtvény úgy szerkesztendő, hogy az egyik név a kezdő, a másik a végső betűkből kerüljön ki. Tehát ily módon szerkeszd meg újra. A számtani feladvány olyan számolási jártasságot feltételez, amelyet kis olvasóim nagyobb részétől nem kívánhatok. — **Láner Nellike.** Te sem vetted figyelembe a »Forgó bácsi 10 parancsolatját«, melynek egyik pontja arról szól, hogy a lap szétküldésére vonatkozó panasz a kiadó-hivatalhoz intézendő. A lapot minden előfizetőnek pontosan ugyanegy időben küldik s ha te mindig egy héttel később kapod, valami hibának, tévedésnek kell valahol lenni, melyet a kiadó-hivatal már kiderített volna, ha minljárt az első késedelemnél hozzá fordulsz. Panaszodat egybíránt közöltem a kiadó-hivatallal, mely bizonynyal intézkedni fog. — **Mittermaier Linike.** Örömmel vettem tudomásul, hogy oly kellemesen időztök és gyarapodtok a szép Csalogany-völgyben. De azt nem jól teszed, hogy fájó szívvel gondolsz az időre, amikor majd vissza kell térd a városba. Fogadjuk örvendő és hálás szívvel a jót, melyet a jelen nyújt s melyért sok ezren, százezeren irigyelhetnek és térjünk megelégedéssel vissza oda, ahová a maga idején a munka és kötelesség szólit! — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.